

Een nieuw begin – I

DE ROLLEN OMGEDRAAID

Jennifer Delamere

Roman

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

De rollen omgedraaid is het eerste deel van de serie *Een nieuw begin* die zich afspeelt in het Engeland van eind negentiende eeuw, en waarin de drie zussen, Rosalyn, Julia en Cara, elk afzonderlijk naar Londen vertrekken, in de hoop er een nieuw leven op te bouwen.

Nederlandse vertaling © Uitgeverij de Parel – Doornenburg, 2018
Duisterestraat 20a, 6686 CT Doornenburg
www.uitgeverijdeparel.nl

Oorspronkelijk verschenen in het Engels onder de titel *The Captain's Daughter* bij Bethany House Publishers, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2017 by Jennifer Harrington

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Vertaling: Els Geertsema-Geluk
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl
ISBN 9789492408136
NUR 342

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

*Voor Elaine Luddy Klonicki,
met oprechte dank
voor je inzicht en vriendschap*

*Het hart van een mens overdenkt zijn weg,
maar de HEERE bestuurt zijn voetstappen.*

SPREUKEN 16:9

Zijn barmhartigheid houdt niet op!

Nieuw zijn ze, elke morgen;

groot is Uw trouw!

KLAAGLIEDEREN 3:22-23

PROLOOG

DARTMOOR COAST, ENGELAND, 1873

‘Ik ben niet verbaasd je hier te vinden,’ zei Rosalyn Bernay, terwijl ze een arm om het middel van haar zus sloeg.

Cara beantwoordde haar gebaar door tegen haar aan te leunen, maar ze hield haar ogen strak gericht op de golven die op de rotskust onder hen kapotsloegen. De wind deed hun jurken wapperen en speelde met Cara’s hoed, die zoals gewoonlijk op haar rug bungelde. Na een poosje vroeg Cara: ‘Wil je voor me zingen?’

Rosalyn hoefde niet te vragen welk lied. De laatste tijd vroeg Cara vaak om het slaapliedje dat hun moeder altijd voor hen zong. Nu ze op het punt stond te vertrekken, kon Rosalyn het haar zus niet kwalijk nemen. Ze begon zacht te zingen. Op de een of andere manier leek het niet eens vreemd om midden op de dag een slaapliedje te zingen. Het had hun altijd een rustgevend gevoel gegeven.

Nadat de laatste woorden van het lied over Rosalyns lippen waren gekomen, zweefden de slotklanken weg op het briesje. Cara zweeg, maar bleef dicht tegen haar zus aan staan. Achter hen hoorden ze het geschreeuw van zo’n honderd andere meisjes – medebewoonsters van George Müllers weeshuis – die speelden op het grote grasveld

dat naar de rotsen leidde.

‘Een stuiver voor je gedachten,’ zei Rosalyn, maar ze kon wel raden wat er in het hoofd van haar kleine zusje omging. Cara was dertien en ze stond op het punt om een vrouw te worden, maar voor Rosalyn zou ze altijd de peuter met de krulletjes blijven die zich stevig aan haar vastklampte op de dag dat de drie zussen naar het weeshuis werden gebracht.

Cara zuchtte diep. ‘Wat zal ik dat liedje missen als je weg bent.’ Ze wendde haar blik af van de zee en zocht met haar grote, blauwe ogen het gezicht van Rosalyn. ‘Ik wilde dat je niet wegging. Nog niet.’

Rosalyn probeerde geruststellend naar haar te glimlachen. ‘Ik ben zeventien nu. Het is tijd om mijn eigen weg te vinden in de wereld. De Müllers zijn aardig en ruimhartig, maar ze kunnen niet altijd voor ons blijven zorgen.’

Impulsief pakte Cara Rosalyns hand. ‘Kan ik niet met je mee dan?’

Rosalyn lachte. ‘Ik denk niet dat mevrouw Williams erg blij zal zijn als haar nieuwe dienstmeisje met haar zusje op sleeptouw aankomt.’

‘Maar ik zou ook kunnen werken. Ik kan al wassen, strijken en schoonmaken. Trouwens, er gaan al veel meisjes op mijn leeftijd in dienst.’

Met haar vrije hand streek Rosalyn een gouden lok achter Cara’s oor. ‘En toch heb ik het gevoel dat dit er niet om gaat dat jij zo graag een dienstmeisje wilt worden.’

Cara pakte Rosalyns hand wat steviger vast. ‘Ik vind het vreselijk dat we niet meer bij elkaar zullen zijn. Tenslotte hebben we aan mama beloofd –’

‘Ik weet zeker dat mama ook beseftte dat we zouden opgroeien en op een dag ons eigen leven leiden. Trouwens, vergeet je Julia nou niet? Wil je haar zo graag achterlaten?’

Cara fronste. ‘Juil kan wel op zichzelf passen. En als jij straks weg bent, voelt zij zich ongetwijfeld genoodzaakt de rol van oudste zus op zich te nemen en gaat ze me commanderen.’ Haar gezicht ver-

strakte. ‘Meer dan ze nu al doet.’

‘Zet niet zo’n gezicht op!’ waarschuwde Rosalyn. ‘Zo krijg je rimpels.’

Cara opende haar mond om te antwoorden, maar werd afgeknapt door het stemgeluid van haar zus die riep: ‘Caroline en Rosalyn Bernay! Wat doen jullie zo dicht bij de afgrond?’

‘Zie je wel?’ zei Cara ad rem. ‘Het is al begonnen.’

Julia naderde met grote, doelgerichte passen. Zoals ze daar liep, leek ze in alles op een schooldirectrice. Haar hoed hing niet op haar rug, maar stond stevig op haar hoofd; haar donkerbruine haar er keurig onder weggestopt. ‘Je weet dat mevrouw McHugh ons heeft gezegd weg te blijven bij de rotsen,’ zei ze, zodra ze hen bereikt had. ‘Het is gevaarlijk hier. Je kunt gewond raken.’ Haar donkere ogen schoten vuur, terwijl ze een beschuldigende vinger uitstak naar Cara. ‘Vooral jij, met je neiging tot dagdromen. Je zou zo over de rand vallen.’

‘Ik wist niet dat dagdromen een zonde was.’ Cara snoof. ‘In tegenstelling tot, laten we zeggen, boosheid of kapesones.’

‘Maak alsjeblieft geen ruzie vandaag,’ smeekte Rosalyn, terwijl ze beide meisjes bij de arm nam. ‘Het is onze laatste dag samen. Laten we ervan genieten.’ Ze leidde hen naar een bankje dat een adembenemend uitzicht bood over de wijde oceaan, die zich uitstreckte naar de nevelige horizon. Het bankje was ver genoeg verwijderd van de afgrond, zodat Julia zich geen zorgen hoefde te maken.

Ze gingen alle drie zitten, Rosalyn in het midden. Rosalyn bedacht dat ze altijd tussen hen in zat. Het leek wel haar dagelijkse taak om vreedstichter te spelen tussen de impulsieve Cara, die inderdaad altijd met haar hoofd in de wolken liep, en Julia, die veiligheid vond in regels, routine, en duidelijk afgebakende grenzen. Rosalyn hield van hen allebei, juist door hun unieke karakters. Het enige waar ze zich zorgen om maakte, was hun neiging om ruzie te maken. Als zij straks weg was, zouden die twee moeten leren om met hun verschillen om te gaan.

De stilte bleef tussen hen hangen, hoewel de lucht gevuld was met geluid. Een stevige bries ruiste door het gras en speelde met de zomen van hun rokken. Onder hen spatten de golven uiteen en achter hen klonken de kreten van de jongere kinderen die tikkertje speelden, even schrill als de zeemeeuwen die boven hun hoofden krijsten.

Cara staarde weer naar de zee.

‘Je kunt de hele dag kijken, maar dat verandert niets.’ Julia’s stem was vlak en onverbiddelijk. ‘Hij komt niet terug.’

Cara’s gezicht verraadde haar pijn. ‘Dat weet je helemaal niet zeker.’

‘Hij is weg, Cara! Net als mama. Je moet dat leren accepteren.’

Beide meisjes keken elkaar strak aan en de spanning liep merkbaar op.

‘Het heeft geen zin om hierover te discussiëren,’ kwam Rosalyn haastig tussenbeide. ‘Cara kiest ervoor iets anders te geloven dan jij, Julia. En zolang we nog niet weten wat er met papa is gebeurd, kan ik het haar niet kwalijk nemen.’

Op Julia’s gezicht verscheen een frons, maar voor een keer zei ze niets.

‘Ook vind ik dat *jij* je eigen ideeën over papa’s verdwijning moet loslaten,’ ging Rosalyn verder, ‘er kan van alles gebeurd zijn. Zijn schip kan gezonken zijn, of hij kan bezweken zijn onder een of andere tropische ziekte, nadat hij West-Indië bereikt had.’

Cara schudde ongeduldig haar hoofd. ‘Jij denkt dat hij dood is en Julia dat hij ons verlaten heeft. Waarom ben ik de enige die gelooft dat er nog een kans is dat hij ooit terugkomt?’

‘Omdat jouw brein niets anders dan onzin op kan slaan,’ antwoordde Julia.

‘Geen van ons weet zeker wat er gebeurd is!’ zei Rosalyn, voordat Cara kon reageren. ‘Maar er is één ding dat ik wel zeker weet: we kunnen niet blijven hangen in het verleden – we moeten vooruitkijken. Denk aan meneer Müllers vermaning: God geeft ons altijd wat we nodig hebben.’

‘Maar dat is het nou juist!’ ging Cara ertegenin. ‘Snap je dat dan niet? Ik *moet* weten wat er met papa is gebeurd!’ Ze stond op en hief haar gezicht naar de wolkeloze lucht. ‘Ik moet het weten!’ Ze keerde zich om naar haar zussen, in haar ogen blonken tranen. ‘Soms heb ik het gevoel dat deze onzekerheid mijn hart verplettert.’

Ze zag er net zo verloren uit als al die jaren geleden, toen ze met zijn drieën hulpeloos om het bed van hun stervende moeder hadden gestaan. Die dag stond voor altijd in Rosalyns geheugen gegrift.

Zelfs Julia leek ontdaan door deze uitbarsting. Ze stond op, nam Cara in haar armen en drukte haar stevig tegen zich aan. ‘Huil maar niet,’ zei ze troostend, terwijl ze Cara’s haar streelde. ‘Het spijt me als ik te hard was. Ik vergeet soms hoeveel dit je doet.’

Cara zei niets, maar ze probeerde zich niet terug te trekken. Haar ademhaling werd rustiger en de spanning leek wat minder te worden, toen ze zich overgaf aan Julia’s omhelzing.

Na een poosje mompelde Julia: ‘Er staat in de Psalmen dat als we onze wegen overgeven aan God, Hij ons de wensen van ons hart zal schenken.’

Cara maakte zich los uit Julia’s omhelzing, rechte haar rug en veegde haar tranen af. ‘Ik had moeten weten dat je de Bijbel aan zou halen.’ Haar stem was uitdagend en niet zozeer minachtend, en haar lippen krulden toen ze probeerde te glimlachen. ‘Maar zolang je dit soort verzen uitkiest, kan het me niet zo schelen.’

Julia grijnsde en de twee meisjes omhelsden elkaar weer. Rosalyn droogde haar eigen ogen en keek toe, terwijl ze elkaar troostten. Het zou wel goed komen met die twee. Op een bepaalde manier begrepen ze dat ze elkaar iets wezenlijks te bieden hadden en dat ze zonder elkaar niet compleet zouden zijn.

En Rosalyn? Wat had zij?

Op dit moment was alles wat zij nodig had kracht om de onbekende uitdagingen die voor haar lagen aan te gaan.

Ze stak haar hand in de zak van haar jurk en haalde er het mooie gouden horloge uit dat hun moeder van hun vader had gekregen.

Dat, samen met een verkleurde foto, was het enige aandenken dat ze van hem hadden. Dat was wel toepasselijk, dacht ze, terwijl ze haar vingers over de fijne letters liet glijden: *Voor Marie. Oceanen kunnen ons nooit scheiden. Voor altijd de jouwe, Paul.* Ze hadden al acht jaar de uren zien verstrijken op dit horloge. Acht jaar sinds hun moeder was gestorven en ze naar Bristol waren gekomen. En, bedacht ze met iets van bitterheid, oceanen hadden hen *wel* gescheiden.

Maar ze was vastbesloten om geen melancholische gedachten toe te laten. Ze begon aan een nieuw hoofdstuk in haar leven. Waar ze ook naartoe zou gaan, ze wist dat de herinneringen aan haar ouders en de liefde die ze met haar zussen deelde even tastbaar voor haar zouden blijven als het horloge dat ze in haar hand hield.

I

ZES JAAR LATER
OKTOBER 1879

Rosalyn hurkte zo laag als haar stijve jurk het toeliet en verstopte zich achter de heg. Toen ze het weeshuis had verlaten om aan haar leven als volwassene te beginnen, had ze wel moeilijke tijden verwacht. Maar ze had nooit kunnen bedenken dat ze zich in zo'n netelige positie zou bevinden als nu.

Ze hield haar adem in, hoewel ze wist dat hij haar niet kon horen. Na een week regen die werd gevolgd door vorst, waren de sporen bevroren. Hierdoor maakten de wielen van de naderende wagen een hard, ratelend geluid dat alles overstemde.

Nee, als ze gezien werd, zou de wagen stoppen. Wat zou er gebeuren als hij haar mee terugnam naar Russet Hall, zodat ze geconfronteerd zou worden met valse beschuldigingen van diefstal? Of nog erger, wat zou ze voor hem moeten doen om hem te laten zwijgen? Als ze de moed niet wilde verliezen, moest ze daar nu niet aan denken.

Boven haar hoofd kraste een kraai. Ze schrok van het geluid en viel bijna voorover in de stekelige heg. Ze maakte zich zo klein mo-

gelijk, bang dat elk geluid in haar buurt de aandacht op haar zou vestigen. De kraai vloog weg en zijn roep ging op in het suizen in haar oren, terwijl haar hartslag bij iedere wenteling van de naderende wagenwielen versnelde.

Over enkele seconden zou het rijtuig haar verstopplaats passeren. Rillend van de kou en angst herinnerde Rosalyn zichzelf eraan dat ze, hoe het er nu ook uit zag, in het voordeel was. Meneer Huffman dacht dat ze onderweg was naar Bainshaw, waar zich het dichtstbijzijnde en drukste treinstation bevond. Maar zodra zijn wagen uit het zicht was verdwenen, zou ze terug kunnen gaan naar het kruispunt en richting het zuiden, naar Linden, vertrekken.

Ze had het huis verlaten in de schemering, net voor het aanbreken van de dag. Het had haar heel wat uren gekost om tot hier te komen en ze droeg alles wat ze bezat met zich mee in een reistas die met elke stap die ze zette zwaarder leek te worden. Ze had erop gerekend een flinke voorsprong te hebben voordat ze gemist werd, ervan uitgaande dat niemand haar zou zoeken voordat het tijd was voor het ontbijt, maar blijkbaar had ze zich vergist.

Met grote snelheid kwam de wagen dichterbij. Het dreunen van de hoeven en het ratelen van de wielen verdreef ieder ander geluid. Op de een of andere manier lukte het Rosalyn om zich nog kleiner te maken en ze kneep haar ogen dicht, alsof hij haar door een soort kinderlijke logica niet zou zien als zij hem niet kon zien.

De wagen rolde voorbij, zonder ook maar een beetje vaart te minderen. Rosalyn slaakte een kreetje van opluchting, waarna ze een hand voor haar mond sloeg. Ze bleef een aantal lange, angstige minuten gebukt achter de heg zitten, terwijl ze luisterde naar het geluid van de wagen dat langzaam wegstierf.

Weer sloot ze haar ogen, deze keer omdat haar hart overliep van dankbaarheid, omdat meneer Huffman haar hier had ingehaald, zodat ze maar iets van vijfhonderd meter terug zou moeten lopen. In Linden stopten er minder vaak treinen, maar ze besloot de eerste de beste te nemen, het maakte niet uit waarnaartoe. Zodra ze bevrijd

was van de greep van meneer Huffman, zou ze terug kunnen gaan naar Bristol en de liefde en veiligheid van haar zus Julia, die nu als een verpleegster werkte en in een respectabel kosthuis woonde.

Julia zou wel weten wat te doen. Julia wist *altijd* wat te doen. Toen ze nog kinderen waren, had deze karaktertrek zich vaak gemanifesteerd als irritante bazigheid. Maar nu ze volwassen waren, was Rosalyn blij met het onwrikbare geloof van haar zus en haar wonderbaarlijke vermogen om een antwoord te vinden op de moeilijkste problemen. En Rosalyn kon zich geen groter probleem voorstellen dan dit.

Na een laatste, behoedzame blik in beide richtingen, stond Rosalyn op en rekte zich uit. Een grote hobbel leek genomen te zijn. Maar ze wist dat deze beproeving nog lang niet voorbij was. Die was nog maar net begonnen.

Nee, dat was niet waar, dacht ze, terwijl ze het versleten hengsel van haar reistas beetpakte en terug begon te lopen in de richting waar ze vandaan kwam. Het was begonnen op het moment dat haar werkgever, mevrouw Williams, zich het hof had laten maken door meneer Huffman. Met haar veertig jaar was ze niet meer de jongste, maar op het moment dat haar blik was gevallen op de zelfbewuste man die zijn fortuin maakte met import en export, was ze verliefd op hem geworden. Ze was blind geweest voor de donkerdere aspecten van zijn eigenwijze karakter; dingen die vanaf de dag dat hij was komen wonen in Russet Hall duidelijk waren geworden voor alle anderen in het huishouden.

Een zacht briesje blies in Rosalyns gezicht. Zonder verkeer op de wegen zag het landschap er weer vredig uit. Vogels vlogen rond, terwijl ze zachtjes floten. Een paar meter verder, in de berm, ritselde iets in het droge, bruine gras; waarschijnlijk een veldmuis die zich naar een onbekende bestemming haastte.

De zon stond nu hoger aan de hemel, maar gaf nog steeds niet veel warmte. En toch merkte Rosalyn dat er zweetdruppeltjes op haar voorhoofd stonden. Of dat nou het gevolg was van de lange

wandeling, of een reactie op de doorstane angst, wist ze zelf niet. Ze wist alleen dat ze, net als de muis, op weg was naar een onbekende bestemming. Maar in tegenstelling tot de muis zou zij waarschijnlijk wel een of twee wonderen nodig hebben om daar te komen.

Zodra de bestuurder de paarden op het stationsplein in Winchester liet stoppen, sprong Nate Moran vlug van de open wagen. Hij bleef even staan om het stof van zijn rode legerjas te kloppen, terwijl de andere man in de wagen, kolonel Gwynn, na hem uitstapte. Lang had het grijzende haar van Nates voormalige commandant in contrast gestaan met zijn fitte en sterke lichaam, maar het was duidelijk dat de kolonel zijn leeftijd begon te merken. Hij smoorde een kreun, zodra zijn voeten de grond raakten en richtte zich een tikkeltje langzaam op tot zijn gebruikelijke kaarsrechte houding.

Nate keek bezorgd naar hem. ‘Gaaf u in het voorjaar echt met het regiment terug naar Indië, meneer?’

Zijn vraag zorgde er alleen maar voor dat de kolonel nog rechter ging staan. ‘Maak je geen zorgen. Ik ben zo fit als een hoentje. Het vochtige weer gaat in mijn botten zitten, dat is alles. Het zal juist goed zijn om terug te gaan naar Indië.’ Hij sloeg Nate op zijn rug. ‘Het zal ook goed zijn om jou erbij te hebben.’

Nate knikte, het gaf blijk van vertrouwen en dat stelde hij op prijs. Na een verwonding aan het einde van zijn zevenjarige diensttijd, had hij het afgelopen jaar tot de reservetroepen behoord. Maar nu was hij vastbesloten om zich weer aan te sluiten bij zijn regiment en met hen terug te gaan naar Indië. Deze dag had hij een stap gezet om zijn doel te bereiken: de kolonel had beloofd om Nate een dag te observeren tijdens de winteroefening van zijn reservecompagnie in Aldershot over drie maanden, net na het nieuwe jaar. Nate moest alleen bewijzen dat zijn hand weer de vaardigheid had teruggewonnen die nodig was voor actieve dienst.

Onopvallend spande hij de spieren van zijn rechterhand. Na al die tijd was die nog steeds stijf en sommige bewegingen deden pijn. Maar Nate was niet van plan zich hierdoor te laten hinderen. ‘Ik waardeer alles wat u voor me gedaan hebt, meneer.’

De kolonel wuifde zijn bedankje weg. ‘Puur eigenbelang. Ik heb nog steeds geen goede reservesergeant gevonden sinds jij weg bent.’

Nate glimlachte, hij wist dat deze norse opmerking eigenlijk een groot compliment was.

‘Er is nog één ding waar we het over moeten hebben voordat je gaat,’ zei de kolonel.

Nate keek hem verwachtingsvol aan. ‘Ja, meneer?’

‘Aangezien je al een termijn van zeven jaar hebt gediend en nu – terecht – bent opgeklommen tot onderofficier...’

Zijn stem stierf weg. Nate kon zich niet herinneren dat hij de kolonel al eens eerder zo had zien aarzelen.

Gwynn schraapte zijn keel. ‘Zoals je weet zijn we ons in het leger niet helemaal onbewust van zaken die het hart aangaan en zeker als het onze mannen betreft.’

De moed zonk Nate in de schoenen. Nu wist hij waar dit heen ging.

‘Er was, geloof ik, sprake van een liefde? Als je wilt trouwen en je bruid meenemen naar Indië, zal ik je mijn toestemming niet weigeren.’

Hij zweeg even en keek naar Nate, duidelijk in afwachting van een reactie. Waarschijnlijk verwachtte hij dankbaarheid. Dat hij de toestemming van zijn commandant had, betekende dat Nates vrouw, als hij zou trouwen, gebruik kon maken van allerlei diensten van het leger. En hij zou extra betaald krijgen om haar te onderhouden. Het was een privilege dat niet aan iedereen werd toegekend. Maar Nate wist dat de kolonel hem dit niet zou aanbieden als hij wist hoe Nates voormalige ‘liefje’ het regiment al had beïnvloed.

Nates uitgestreken gezicht verborg de boosheid die hem nog iedere keer vulde als hij aan haar dacht. Hij zei effen: ‘Ik dank u, meneer,

maar er is niemand.’ Toen hij zag dat de wenkbrauwen van de kolonel verbaasd omhooggingen, voegde Nate eraan toe, ‘Wat ik bedoel te zeggen, is dat er *nu* niemand is.’

Gwynns getekende gezicht werd zachter door medeleven. ‘Is er iets ergs gebeurd?’

‘Dat is het niet, meneer.’

Nee, de vrouw in kwestie was gezond en wel. Het was Nates droom van een toekomst met haar die dood was.

Begrip daagde in de ogen van de oudere man. ‘De dames kunnen onvoorspelbaar zijn. Maar je bent jong, er is nog genoeg tijd voor die dingen. Mag ik je een advies geven?’

Nate knikte.

‘Gebruik deze gelegenheid om je op je loopbaan te focussen, nu je niet gebonden bent. Als ik zie hoe snel je opgeklommen bent tot sergeant en als je je leiderschapskwaliteiten in aanmerking neemt, net als de manier waarop de andere mannen tegen jou opkijken...’ Hij zweeg, alsof hij het volgende dat hij ging zeggen op die wijze wilde benadrukken. Nate probeerde de gedachtegang van de man te volgen, maar hij zat nog steeds gevangen in gedachten aan *haar*. ‘Niet veel dienstplichtigen krijgen een officiersaanstelling, maar ik geloof dat jij bij dat selecte gezelschap kunt horen. Zodra we weer in Indië gevestigd zijn, acht ik het niet onwaarschijnlijk dat je de rang van tweede luitenant aangeboden krijgt.’

Het was inderdaad een zeldzaam iets om van een gewone soldaat op te klimmen tot officier. Toen Nate in dienst trad, had hij precies zo’n verheven doel voor ogen gehad. Maar de dingen waren wat veranderd sinds die optimistische eerste dagen.

Nate schudde zijn hoofd. ‘Met alle respect, meneer, ik zie niet in hoe u mij geschikt kunt achten voor die eer.’

‘Vanwege wat er gebeurd is in Peshawar? Onzin. Iedereen maakt fouten. Wat men daarna doet, laat pas de ware aard zien. Je dreef de aanvallers terug en redde het leven van sergeant Danvers. Dat zijn daden die een officier passen.’

Gwynns beschrijving van het ‘incident’, wat de officiële verklaring van het leger was geworden, legde veel meer nadruk op Nates heldhaftigheid dan op zijn fouten. Gezien Nates goede staat van dienst en het grote tekort aan manschappen in het leger, was deze beslissing begrijpelijk. De kolonel wist dat Nate, terwijl hij die nacht op wacht stond, cruciale signalen van een vijandelijke aanval had gemist. Maar hij wist niet dat Nates aandacht was verslapt vanwege woede en verdriet. Omdat hij middels een brief aan de kant was gezet. Gelukkig voor Nate had de kolonel niet aangedrongen op details. Het was makkelijker geweest de fout toe te schrijven aan de gewoonlijke oorzaken: vermoeidheid of verveling.

Maar Nate kende de waarheid, ook al had hij die aan niemand verteld. Voor zijn eigen gevoel had hij nog een lange weg te gaan om een officiersaanstelling waardig te zijn. ‘Dank u voor uw positieve oordeel over mij, meneer.’

De kolonel was scherp en herkende zonder moeite Nates verwarring.

‘Verwerp het idee nog niet zo snel,’ adviseerde hij. ‘Denk er nog eens over na. Over een poosje zie je de dingen misschien anders. Je bent een betrouwbare en loyale soldaat, net als je vader en grootvader voor je. Denk eraan dat je hiermee hun nagedachtenis zou eren en dat je je koningin en vaderland op die manier nog beter zou dienen.’

Zijn commandant was scherpzinnig. Hij wist dat de toespeling op de geschiedenis van de Moran-familie een speciaal beroep zou doen op Nate. Hij dacht aan zijn opa, die tegen Napoleons leger had gevochten als jonge knul van zestien jaar. Nates vader was ook soldaat geweest en had eervol gediend tijdens de Krimoorlog. Beide mannen zouden trots zijn geweest om Nate te zien opklimmen tot officier. Dat was iets wat zij nooit bereikt hadden, ook al hadden ze beiden eervolle vermeldingen gekregen voor hun getoonde moed. Toen Nate nog een jonge rekrut was, droomde hij ervan om officier te worden. Maar dat was voordat hij had ontdekt hoe het er in het leger aan toeging; dingen die zijn vader en grootvader hem nooit hadden verteld.

Hoe dan ook, Nate kon eervol terugkeren en zichzelf een waardige soldaat tonen. Hij knikte kort naar de kolonel. Dat was het beste wat hij kon doen.

‘Goed. Ik zal er nu over ophouden.’

In de verte klonk een fluittoon, die de komst van Nates trein aankondigde.

Gwynn stak zijn hand uit. ‘Dag, Moran. We zien je in januari.’

De ferme handdruk van de kolonel zorgde voor een felle pijn-scheut door Nates arm. Maar Nate liet niet los. *Mijn hand is aan het genezen*, zei hij tegen zichzelf, *het duurt niet lang meer*.

Tien minuten later leunde Nate tegen de leuning van zijn bank, terwijl de trein het station uit reed. Kijkend naar het voorbijflitsende landschap slaakte hij een vermoeide zucht. Het was al een lange dag geweest, maar Nates werk zat er nog niet op. Hij was ruim voor zonsopgang opgestaan om zijn belangrijkste taken bij Jamiesons stal uit te voeren, deze reis te maken en toch ’s avonds weer terug te zijn in Londen. Het werken in een stal waar paarden werden verhuurd, was al genoeg om iemands dag te vullen, maar nu had Nate ook ’s avonds nog verplichtingen. Hij had zijn broers baan achter de schermen bij een theater overgenomen, totdat het gebroken been van zijn broer was genezen. Hij kon zich niet veroorloven om te laat te komen. Niet nu zijn familie op hem rekende.

Het was fijn geweest om zijn familie weer te zien na bijna zeven jaar. Nate was ook blij dat hij er was geweest om hen te helpen toen dat nodig was. Toch verlangde hij ernaar weer weg te gaan. Het was tijd om af te maken wat hij begonnen was in het leger en de fouten die hij had gemaakt te herstellen.

Ook was het tijd om Londen te verlaten. Hij veronderstelde dat hij niet verbaasd zou moeten zijn dat Ada ervoor koos om met een succesvolle koopman te trouwen, in plaats van een onzekere toekomst tegemoet te zien met een eenvoudige soldaat. Maar dat betekende niet dat hij zin had om haar week na week gelukkig aan de arm van een andere man te zien. Ook kon hij haar de manier waarop

ze het had uitgemaakt niet vergeven, of de rampzalige gevolgen van haar brief. Zij was er ongeschonden vanaf gekomen, maar Nates leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Hij sloeg zijn armen over elkaar en probeerde een comfortabele houding te vinden. De treinreis zou hem de gelegenheid geven om een dutje te doen en hij wist dat hij daar beter gebruik van kon maken, wilde hij vanavond zijn verstand erbij kunnen houden. Het laatste wat hij nodig had, was dat hij zichzelf verwondde, omdat hij zijn slaap had verspild door zich druk te maken over het verleden. Nate was er vrij zeker van dat hij meer slaap zou krijgen als – nee, *wanneer* – hij terug ging naar het leger.

De torenklok sloeg vier uur toen Rosalyn Linden binnenliep. Ze gluurde heimelijk naar de mensen om haar heen, terwijl ze zich via de hoofdstraat naar het treinstation begaf. Ze was niet vaak in deze stad geweest, dus ze had niet echt reden om bang te zijn dat ze herkend zou worden. En toch hield ze iedereen in haar buurt goed in de gaten.

Op het treinstation was het druk. Rosalyn ging aan de kant voor een jongetje dat een grote hond maar nauwelijks de baas kon en liep vervolgens naar het kaartjesloket. De loketbediende achter het ijzeren traliewerk was een oudere man. Zijn blik ging langs haar heen, waarschijnlijk op zoek naar haar mannelijke begeleider. Toen hij zich realiseerde dat ze alleen was, richtte hij zijn ogen weer op haar. ‘Waarnaartoe, mevrouw?’

‘Wanneer gaat de volgende trein naar Bristol?’

Hij keek op het rooster op de muur naast hem. ‘Zeven uur.’

Rosalyn keek naar de ingang van het station, terwijl ze de potentiële risico's afwoog om hier drie uur te wachten. Op de weg zag ze een stofwolk. Er was natuurlijk geen reden om aan te nemen dat het meneer Huffman was, maar toch bleef ze net zo lang turen tot het

voertuig opdoemde.

Even later kwam meneer Huffmans wagen in zicht. Ook hoorde ze – gelukkig – de fluit van een naderende trein.

‘Welke trein is dat?’ vroeg ze aan de loketbediende.

Hij fronste. ‘Die trein wil je niet als je naar het noorden gaat. Die gaat naar het zuiden – naar Londen.’

‘Die neem ik,’ zei ze, terwijl ze geld uit haar tasje haalde.

Dit zou werken. Het *moest* werken. Ze was toch zeker niet voor niets door dit alles heen gegaan.

Ze overhandigde het benodigde geld, pakte het kaartje aan en liep weg van het loket. Toen ze in de richting van het drukke perron begon te lopen, hield Rosalyn haar rug naar de ingang van het station gekeerd. Ze ging bij een groepje van twee mannen en drie vrouwen staan die opgewonden stonden te praten over wat ze zouden gaan bekijken als ze in Londen waren. Rosalyn deed haar best om te doen alsof ze bij het groepje hoorde en samen met hen reisde.

De trein kwam met piepende remmen tot stilstand, terwijl rook en stoom in alle richtingen werden uitgestoten.

‘Juffrouw Bernay! Juffrouw Bernay!’ De bevelende stem van haar voormalige werkgever klonk over het drukke perron. Rosalyn draaide zich niet om, in de hoop dat hij dacht dat hij zich vergist had.

‘Juffrouw Bernay! Kom hier!’

Waarom kwam hij niet naar haar toe gelopen? Ze riskeerde een blik in zijn richting. Hij werd tegen gehouden door een forse controleur. Meneer Huffman gebaarde en wees naar haar, maar de controleur hield voet bij stuk. Hij wees meneer Huffman op het kaartjesloket en vertelde hem duidelijk dat hij een kaartje moest kopen om het perron op te mogen.

Rosalyn wachtte ongeduldig, terwijl een grote familie met meerdere kleine kinderen en oneindig veel manden en tassen uit de wagon stapte, voordat zij kon instappen. Zodra de ingang vrij was, haastte ze zich de twee treden op en glipte naar binnen.

Ze ging bij het raam zitten en kon het niet laten om over het

perron uit te kijken. Meneer Huffman zou toch zeker niet proberen haar de trein uit te slepen? Had hij de macht om dat te doen? Zou er iemand hier naar hem luisteren?

Angstig wachtte ze, terwijl de seconden wegtikten. Het was alsof de tijd stilstond, alsof de grote wijzer op de stationsklok weigerde vooruit te gaan. Tot nu toe was Huffman om onverklaarbare redenen nog niet op het perron verschenen. Had hij zo makkelijk opgegeven?

Opeens begreep ze waarom hij niet kwam. Een ouder koppel strompelde langzaam het perron op. Waarschijnlijk hadden zij bij het kaartjesloket gestaan, zodat meneer Huffman opgehouden werd om een kaartje te kopen. Het fluitsignaal weerklonk. De trein stond op het punt te vertrekken. Rosalyns hart maakte een sprongetje van blijdschap bij het horen van dit geluid.

De perronopzichter haastte zich om het oudere koppel in de trein te helpen en sloot de deur krachtig achter hen, precies toen de trein zich in beweging zette. Rosalyn strekte haar nek om zo lang mogelijk zicht te houden op het perron, terwijl de trein vaart maakte. Op het nippertje zag ze een gefrustreerde meneer Huffman het perron op rennen, maar de trein liet hem en het station al ver achter zich.

Toen het landschap begon te vervagen, wendde Rosalyn haar blik af en keek naar beneden. Ze was verbaasd om te zien dat haar handen trilden. Ze ademde een paar keer langzaam en diep in en uit, in een poging haar hartslag en ademhaling tot bedaren te brengen. Na uren langs het randje van de afgrond te hebben gelopen, werd ze overspoeld door opluchting. Ze was op weg naar Londen.